

Arrest

nr. 220 148 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. ROMBOUTS
Grote Steenweg 154
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. ROMBOUTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 augustus 2015 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw S.M., van Hongaarse nationaliteit.

1.3. Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing houdende een inreisverbod voor een termijn van vier jaar. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 163 305 van 29 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 2 november 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote van Hongaarse nationaliteit.

1.6. Op 9 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-atteest als onbestaande wordt beschouwd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Geachte,

U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod (4 jaar) dat u betekend werd dd. 20.08.2015, alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 20.08.2015.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande u situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing.

in het kader van artikel 47/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van de aanvraag aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland.

U heeft tijdens u verblijf in België de openbare orde geschonden:

U werd op 07.04.1995 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met 3 jaar uitstel behalve 6 maan(en)) wegens “verdovende middelen: bezit: handel: invoer zonder vergunning.

Op 25.06.2012 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden + een geldboete van 26.00 EUR (x5,5 = 143,00 EUR) of een vervangen gevangenisstraf van 8 dagen +bijzondere verbeurdverklaring wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met strafverminderende verschoningsgronden.

Op 03.10.2013 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een werkstraf van 46 uren of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand plus een geldboete van 26,00 EUR (x6 = 156,00 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 8 dagen wegens valsheid in de geschriften: gebruikmaking.

Op 14.01.2016 werd u veroordeeld door het Hof van beroep Antwerpen (Op beroep C. Antwerpen afdeling Antwerpen 08.06.2015, op verzet 10.11.2014) tot een geldboete van 600,00 EUR (x6 = 3600,00 EUR) of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden (2x) wegens Maatschappelijke zekerheid arbeiders (2x), Inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, deeltijds arbeid: recht van de werknemer op het bekomen van een vacant verklaarde voltijdse of deeltijdse betrekking, Deeltijdse arbeid; inbreuk inzake de controle op de prestaties van de deeltijdse werknemers.

Gelet op het feit dat u geen enkele aanvraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest, als onbestaand beschouwd."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 40bis, §2, 1° en 43 van de Vreemdelingenwet.

In haar synthesesemorie licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij de gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op de formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, correct, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007 nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486)

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht, heeft de overheid de verplichting haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

2.

Verweerster stelt nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die formele motiveringsplicht betreffen, dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar ook in slaagt motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Hieruit besluit verweerster ten onrechte dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens formele motiveringsplicht.

Zoals hiervoor reeds gesteld, moet de afdoende formele motivering de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen inleveren op de formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, correct, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007 nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486)

In casu kan op basis van de motivering van de bestreden beslissing niet achterhaald worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde zoals bepaalt in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, noch dat artikel 43 laatste lid van de Vreemdelingenwet correct is toegepast.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

3.

Het is duidelijk dat verzoeker als echtgenoot van een Hongaarse onderdaan valt onder toepassing van artikel 40bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem. begeleidt of zich bij hem voegt.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de identiteit van verzoeker wordt betwist noch dat hij de echtgenoot is van een Hongaarse onderdaan. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker tijdens zijn verblijf de openbare orde heeft geschonden en dat gelet op het feit dat er geen vraag tot opheffing van het inreisverbod werd gevraagd, de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd.

Uit de Vreemdelingenwet volgt dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van burgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan worden beperkt in twee gevallen, ni. deze voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren:

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste document en hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft men zijn land van oorsprong.

4.

In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot erkenning van het verblijf, zodat artikel 43 1 ° van de Vreemdelingenwet geenszins van toepassing is op verzoeker.

5.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België de openbare orde heeft geschonden.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden, Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden van deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aanvaard.

...

In artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn wordt derhalve uitdrukkelijk gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen om de toegang en het verblijf van Unieburgers en hun familieleden te ontfemen.

In casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt om de strafrechtelijke veroordelingen op te sommen die verzoeker in het verleden heeft opgelopen.

Voor het overige wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde in de zin van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn.

Er wordt immers niet gemotiveerd waarom verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

De exceptie van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie vs Spanje).

Ook wordt er geen rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie van verzoeker, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, alhoewel artikel 43 laatste lid van de Vreemdelingenwet dit vereist. Uit de motivering blijkt alleszins niet dat de bestreden beslissing met de aspecten zoals vermeld in artikel 43 laatste lid van de Vreemdelingenwet heeft rekening gehouden.

Vermits in casu de schending van de openbare orde enkel gemotiveerd wordt met louter een opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen, volstaat de redengeving in de bestreden beslissing niet om te stellen dat de afgifte van de bijlage 19ter en het immatriculatie-atteest onwettig is. De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

6.

Het feit dat geen vraag tot opheffing van het inreisverbod werd gevraagd, vormt geen beletsel om een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in aanmerking te nemen.

Het verzoek tot erkenning van het verblijfsrecht moet beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod.

Door de afgifte van de bijlage 19ter en het immatriculatie-attest is het inreisverbod opgeheven zodat nadien niet meer kan geoordeeld worden dat de afgifte van deze documenten onwettig is ingevolge het inreisverbod.

Verwerende partij is overigens zelf van oordeel dat aan aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in het kader van art. 40bis van de Vreemdelingenwet, wel gevolg kan gegeven worden ook, al is men onderworpen aan een inreisverbod:

- Zie RvV. 19 december 2014, nr. 135 627:

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkbaar zelf van oordeel was dat aan zulke aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, wel gevolg kon worden gegeven ook al is men onderworpen aan een inreisverbod.

Verzoekster voegt correspondentie toe aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 maart 2014 meedeelde Indien betrokkene voldoet aan de artikelen 40bis/40ter Vreemdelingenwet wordt het verzoek onderzocht, als een familielid van een burger van de Unie. Het verzoek tot gezinshereniging moet dus beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing. Indien betrokkene niet voldoet aan wat voorzien wordt in artikel 40bis/40ter Vreemdelingenwet blijft het inreisverbod behouden en moet de onderdaan van een derde land het grondgebied verlaten. "*

Op 22 april 2014 deelde de directeur-generaal het volgende mee: "Ik kan u bevestigen dat het algemeen principe, opgenomen in de brief van 20.03.2014, effectief wordt toegepast. Het is echter waar dat er een rechtspunt werd opgeworpen naar aanleiding van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 115.306 van 9 december 2013. Er wordt een analyse uitgevoerd betreffende de draagwijdte van dit arrest. Hieruit kunnen we besluiten dat de aanvragen, die ingediend worden in toepassing van art. 40bis, vallen onder het gemeenschapsrecht en dat het algemeen principe hier volledig van toepassing is. Daarentegen, is dit niet het geval voor wat betreft art. 40ter. Dit houdt in dat bij de behandeling van aanvragen, die ingediend worden op basis van art. 40ter, geval per geval, rekening dient gehouden te worden met feiten van openbare orde, de volharding van de illegaliteit op het grondgebied, de indiening van meerdere procedures met het oog op het bekomen van een machtiging of een recht op verblijf enz. deze elementen worden in aanmerking genomen op het moment van het ontvangen van de aanvraag en het is dus mogelijk dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd wanneer deze elementen aanwezig zijn in het dossier en er bovendien een inreisverbod (noch opgeschort noch opgeheven) bestaat."

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker voldoet aan artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, alleszins blijkt uit de bestreden beslissing niet dat zij niet aan voormeld artikel zou voldoen.

De bestreden beslissing gaat dan ook uit van gegevens die in rechte en feite niet juist zijn in zoverre zij oordeelt dat er geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod werd gevraagd, terwijl de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger die verzoeker had ingediend, als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod dient beschouwd te worden.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, was er wel degelijk een aanvraag tot opheffing van het reisverbod ingediend, en werd het reisverbod opgeheven door de afgifte van de bijlage 19ter en het immatriculatie-attest.

7.

De beslissing van het inreisverbod is genomen op 20 augustus 2015 op een moment dat verzoeker zich in Hongarije bevond en hij ondertussen op 14 augustus 2015 in Hongarije gehuwd was met Mevr. S.M. (...) (naam na de huwelijksvoltrekking: S.D. (...) stuk 2).

Op het ogenblik van het reisverbod wordt uiteraard niet verwezen naar het huwelijk dat toen nog niet bekend was voor de Belgische autoriteiten.

Na het inreisverbod is er uit het huwelijk een dochter geboren op 7 mei 2016 (stuk 4). Het gezin is vervolgens in de loop van juni 2016 terug naar België gekomen waar de echtgenote en het kind een verblijfsrecht verkregen (stuk 3), de echtgenote sedert 1 juli 2017 tot op heden tewerkgesteld is bij

dezelfde werkgever en een inkomen heeft van 1.500,00 € (stukken 5 en 6). Sedert 1 januari 2017 is ook verzoeker tewerkgesteld in België (stuk 7).

Bij de beslissing van het inreisverbod is dan ook noodzakelijkerwijze geen rekening gehouden met de actuele gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker nog bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vermits in het inreisverbod niet is rekening gehouden met de actuele gezins- en economische toestand, de sociale en culturele integratie in het Rijk van verzoeker en de mate waarin verzoeker nog bindingen heeft met zijn land van oorsprong, houdt de loutere verwijzing naar het inreisverbod een niet afdoende motivering in. Op basis van de motivering van de bestreden beslissing kan niet besloten worden dat in casu art. 43 laatste lid van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast.

8.

Ten onrechte stelt verweerster dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, gedurende de termijn van het inreisverbod niet in het Rijk kan verblijven of binnenkomen en geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger kan indienen.

Hierbij verwijst verweerster ten onrechte naar het arrest nr. 235.596 dd. 09/8/2016 van de Raad van State.

Het arrest betrof de beoordeling van een vreemdeling die de gezinshereniging aanvroeg met een Belgisch familielid.

Op het geval dat in voormeld arrest beoordeeld werd, is de Europese regelgeving niet van toepassing, doch louter de interne Belgische regelgeving. In het arrest wordt onder punt 13 het volgende gesteld:

Il ressort de ce qui précède que la partie adverse, de nationalité XXX, n'entre pas dans le champ d'application de la directive 2004/38/CE précitée du 29 avril 2004 et n'est donc pas non plus « une personne jouissant du droit communautaire à la libre circulation, telle que définie à l'article 2, point 5), du code frontières Schengen », au sens de l'article 3 de la directive 2008/115/CE précitée et de l'article 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980.

Vrije vertaling:

Uit het voorgaande volgt dat de tegenpartij, van XXX nationaliteit, niet onder toepassing valt van de Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004 en derhalve niet "een persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in art. 2, punt 5 van de Schengengrenscore" in de zin van art. 3 van de Richtlijn 2008/115/CE en art. 1,3° van de wet van 15 december 1980.

Op verzoeker daarentegen is het Gemeenschapsrecht van toepassing en niet louter het intern recht.

Als echtgenoot van een Hongaarse onderdaan met duurzaam verblijfsrecht in België, heeft verzoeker het recht om in België te verblijven op grond van het recht op vrij verkeer, als basisprincipe verankerd in het recht van de Europese Unie.

Het feit dat verzoeker zelf een derdelander is die in het verleden een inreisverbod kreeg op een moment dat hij nog niet gehuwd was en geen recht op verblijf had op grond van het recht op vrij verkeer, is hieraan ondergeschikt. M.a.w. het inreisverbod kan men niet laten primeren op zijn verblijfsrecht dat hij nadien heeft als familielid van een EU-onderdaan.

De verwijzing van verweerster naar art. 11.5 van de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), is in casu irrelevant.

Immers in toepassing van art. 2.3 van de Terugkeerrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van art. 2, punt 5 van de Schengengrenscore, de categorie waartoe verzoeker behoort:

- Art. 2, punt 5 van de Schengengrenscore:

"personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen":

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

b) ...

In toepassing van artikel 2, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn beschikken met name kernfamilieleden (waaronder de echtgenoot) van de Unieburger over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden.

Geen enkel inreisverbod opgelegd door een nationale instantie kan dit recht beperken. Het gegeven dat het inreisverbod als onherroepelijk verworven zou moeten beschouwd worden zoals verweerder stelt, druist in tegen de Burgerschapsrichtlijn.

Enkel de beperkingen zoals omschreven in art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, die bovendien restrictief dienen uitgelegd te worden, kunnen een beperking inhouden van het recht op vrij verkeer.

Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (C- 503/03, Commissie v. Spanje) waarin geoordeeld werd dat aan een met een onderdaan van een lidstaat gehuwde echtgenoot de toegang niet kan geweigerd worden enkel op grond dat zij ter fine van weigering van toegang in het SIS was signaleerd, zonder vooraf te hebben geverifieerd of de aanwezigheid van deze personen werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormde voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van richtlijn 64/221/EEG (thans vervangen door de Burgerschapsrichtlijn).

Zoals hoger reeds gesteld, wordt noch in de bestreden beslissing noch in de beslissing van het inreisverbod gemotiveerd dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde in de zin van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan art. 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt.

Verweerder stelt dat het inreisverbod in hoofde van verzoeker heden nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat het inreisverbod kan worden opgeheven noch dat de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in België kan geschieden wanneer hiervan afgeweken wordt door een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit. De aanvraag tot verblijf op grond van het Gemeenschapsrecht door verzoeker dient als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod beschouwd te worden. De interpretatie van verweerder dewelke inhoudt dat eerst de opheffing van het inreisverbod in het buitenland dient gevraagd te worden, houdt een bijkomende beperking in van het vrij verkeer wat in strijd is met het Gemeenschapsrecht.

9.

Vermits uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan besloten worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde zoals bepaald in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, noch dat artikel 43 laatste lid van de Vreemdelingenwet correct is toegepast, werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en werd de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is bewezen, zodat het middel gegrond is."

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat volgt:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Art. 40bis, § 2, 1° Vreemdelingenwet,
- Art. 43 Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste dat aan verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend, rekening houdend met het feit dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of geschorst.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekende partij op 20.08.2015 een inreisverbod van vier jaar werd betekend.

Uit een samenlezing van artikel 1, artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, § 1, 3e lid, § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen op ontvankelijke wijze.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven:

“8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk en kan geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indienen.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 20.08.2015 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven, kon de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij op heden nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Terwijl overigens kan worden gewezen op het feit dat artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert (cf. artikel 11.5 van de Richtlijn 2008/15):

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit voormelde bepaling kan impliciet doch zeker worden afgeleid dat een inreisverbod kan ingaan tegen een recht op gezinshereniging, zolang dit inreisverbod niet werd geschorst of opgeheven. Er wordt geen voorbehoud geformuleerd voor aanvragen tot gezinshereniging.

Dit standpunt werd ook reeds bevestigd door de Raad van State, in haar arrest nr. 235.596 dd. 09.08.2016:

“14. Afin de bénéficier d'un droit au séjour, il faut nécessairement avoir le droit d'entrer en Belgique. La reconnaissance du droit au séjour requiert dès lors non seulement le respect des conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée mais également l'absence d'interdiction d'entrée prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11, ou sur la base de l'article 43 de la même loi.

Or, en l'espèce, la partie adverse a fait l'objet d'une telle interdiction d'entrée, prise en vertu des articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, d'une durée de trois ans qui, comme cela ressort de l'arrêt attaqué, est toujours en vigueur. Eu égard à l'existence de cette interdiction qui n'a été ni levée ni suspendue, la partie adverse ne peut bénéficier d'un droit au séjour même si, par ailleurs, les conditions prévues par les articles 40bis, 40ter et 41 de la loi du 15 décembre 1980 précitée sont réunies.

Dès lors que le constat de cette interdiction d'entrée encore en vigueur, fondée sur les articles 1er, 8°, et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, suffit pour justifier le refus de reconnaissance du droit au séjour à la partie adverse, le requérant n'était pas tenu de motiver sa décision au regard des articles 40bis, 40ter, 41, 42septies et 43 de la même loi.”

Vrije vertaling :

“Om te kunnen genieten van verblijfsrecht, is het noodzakelijk om ook over het recht te beschikken om België binnen te komen. De erkenning van het recht van verblijf houdt dus niet alleen in om te voldoen van de in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 bepaalde voorwaarden, maar ook de afwezigheid van een inreisverbod genomen in uitvoering van de artikelen 1, 8°, en 74/11, of op basis van artikel 43 van dezelfde wet.

In casu was de tegenpartij reeds het voorwerp van dergelijk inreisverbod, genomen op grond van de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, voor de duur drie jaar, zoals blijkt uit het bestreden arrest, en die nog steeds van kracht is. Gezien het verbod niet is ingetrokken noch opgeschort, kan de tegenpartij niet genieten van een recht van verblijf, zelfs indien aan alle voorwaarden, zoals bepaald in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de wet van 15 december 1980 zijn voldaan.

Aldus is de vaststelling dat het inreisverbod, gebaseerd op de artikelen 1, 8° en 74/11 van de wet van 15 december 1980, nog steeds van kracht is, voldoende om de weigering om het recht op verblijf te rechtvaardigen en is de verzoeker niet verplicht om de beslissing te motiveren rekening houdend met de artikelen 40bis, 40ter, 41, 42septies en 43 van dezelfde wet.”

Een aanvraag tot gezinshereniging kan naar oordeel van verweerder niet als een oneigenlijk beroep tegen een inreisverbod worden aangewend.

Het inreisverbod is heden nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig. De voornoemde beslissing werd betekend op 20.08.2015 en is thans definitief gezien hier geen beroep tegen werd aangetekend.

De afgifte van een inreisverbod vindt zijn oorsprong in de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

De Richtlijn 2008/115 regelt in zijn hoofdstuk III (procedurele waarborgen) de juridische voorwaarden voor de afgifte van een geldig verwijderingsbesluit en/of inreisverbod, alsmede voor de mogelijkheden om deze aan te vechten door het instellen van rechtsmiddelen bij de bevoegde nationale autoriteiten.

Het Hof van Justitie heeft binnen het stelsel van Richtlijn 2008/115 vastgesteld dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (arresten Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, punten 46-47, en Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, punten 36-37).

Het Hof van Justitie beperkt de uitoefening van het recht om te worden gehoord daar waar dit recht “niet mag worden gebruikt om de administratieve procedure eindeloos te heropenen teneinde het evenwicht te bewaren tussen het fundamentele recht van de betrokkene om voorafgaand aan de vaststelling van een voor hem bezwarend besluit te worden gehoord, en de verplichting van de lidstaten om illegale immigratie te bestrijden” (arrest Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, punt 71).

Er kan niet anders dan worden besloten dat het op 20.08.2015 afgeleverde inreisverbod als onherroepelijk verworven moet worden beschouwd. Het onherroepelijk karakter voortvloeiend uit het feit dat het inreisverbod definitief is geworden, verzet zich tegen het feit dat rekening wordt gehouden met en onderzoek wordt gedaan naar redenen verband houdend met de bescherming van het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 5 van de Richtlijn 2008/115.

Artikel 5 van Richtlijn 2008/115 is duidelijk daar waar de lidstaten rekening moeten houden met het belang van het kind en het familie- en gezinsleven “bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn”, dat wil zeggen binnen de formele en materiële randvoorwaarden die deze in de desbetreffende bepalingen omschrijft. Uit artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG volgt niet dat de elementen nopens het kind en het familie- en gezinsleven in overweging moeten worden genomen, wanneer een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend door een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een hangend inreisverbod.

De vreemdeling kan evenwel niet meer opkomen tegen een definitief afgesloten administratieve procedure of kan de nationale autoriteiten niet verplichten om latere aanvragen tot verblijf in behandeling te nemen als “impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod”, kan uit het voorgaande worden afgeleid. Het tegenovergestelde zou ingaan tegen de Richtlijn 2008/115 en terugkeer volstrekt onmogelijk maken. Dit zou in strijd zijn met het doel van de Richtlijn als beschreven in verschillende bepalingen ervan (met name artikel 8).

Verweerder laat nog gelden dat door de verzoekende partij volkomen ten onrechte wordt verwezen naar art. 43 van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert om welke redenen van openbare orde de binnenkomst en het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden mogen geweigerd worden.

Er kan immers niet zonder meer abstractie gemaakt worden van het feit dat de Vreemdelingenwet tevens de mogelijkheid voorziet om een uitdrukkelijk verbod op te leggen om het Rijk binnen te komen, middels oplegging van een inreisverbod.

Terwijl artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet stelt dat een gebeurlijke vraag tot opschorting of opheffing van een inreisverbod kan ingediend worden, doch dat zulks vanuit het buitenland dient te gebeuren. Het komt de verzoekende partij uiteraard toe om de geëigende procedures te volgen, indien zij meent recht te hebben op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat zij gelet op de inhoud van de art. 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet zonder meer het recht zou hebben om in België een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, wars van de overige vigerende verblijfsreglementering.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

3.4. Met haar betoog betwist de verzoekende partij onder meer dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende zijn. De verzoekende partij voert aan dat op basis van de motivering niet kan achterhaald worden dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde zoals bepaald in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, noch dat het laatste lid van voormelde bepaling correct werd toegepast. Zij betoogt dat zij als echtgenoot van een Hongaarse onderdaan valt onder de toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat haar identiteit wordt betwist, noch het feit dat zij de echtgenoot is van een Hongaarse onderdaan. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing wijst op het feit dat zij de openbare orde heeft geschonden en dat gelet op het feit dat zij geen vraag tot opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd, de afgifte van de bijlage 19ter en het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd. De verzoekende partij betoogt dat het recht op binnenkomst en verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van burgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan beperkt worden in twee gevallen, zoals voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot erkenning van het verblijf, zodat artikel 43, eerste lid, 1° op haar niet van toepassing is. Zij stelt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij tijdens haar verblijf de openbare orde heeft geschonden, dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat in voormelde bepaling uitdrukkelijk wordt gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen om de toegang en het verblijf van Unieburgers en hun familieleden te ontfagen, dat *in casu* de bestreden beslissing er zich toe beperkt strafrechtelijke veroordelingen op te sommen, dat er niet wordt gemotiveerd waarom zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde in de zin van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, dat niet wordt gemotiveerd waarom zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd en gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, hoewel artikel 43, laatste lid van de Vreemdelingenwet dit vereist. Zij meent dat dit niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Voorts betoogt de verzoekende partij dat het feit dat zij geen opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd, geen beletsel vormt om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in aanmerking te nemen. De verzoekende partij stelt nog dat het Gemeenschapsrecht op haar van toepassing is, dat zij als echtgenoot van een Hongaarse onderdaan met duurzaam verblijfsrecht in België het recht heeft om in België te verblijven op grond van het recht op vrij verkeer. Zij stelt dat het feit dat zij zelf een derdelander is die in het verleden een inreisverbod kreeg op het moment dat zij nog niet gehuwd was en geen recht op verblijf had op grond

van het recht op vrij verkeer, hieraan ondergeschikt is, dat men het inreisverbod niet kan laten primeren op het verblijfsrecht dat zij nadien heeft als familielid van een EU-onderdaan. Zij stelt dat het gegeven dat het inreisverbod als onherroepelijk verworven zou moeten worden beschouwd indruist tegen de Burgerschapsrichtlijn, daar op grond van deze richtlijn de kernfamilieleden van de Unieburger over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat beschikken onder de in de richtlijn gestelde voorwaarden, dat een inreisverbod opgelegd door de nationale overheden dit recht niet kan beperken, dat dit enkel kan in de gevallen omschreven in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, die de beperkingen op het vrij verkeer omschrijft. De verzoekende partij stelt ten slotte dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat het inreisverbod kan worden opgeheven noch dat de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in België kan geschieden, dat de aanvraag tot verblijf op grond van het Gemeenschapsrecht als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod beschouwd dient te worden, dat de interpretatie van de verwerende partij, welke inhoudt dat eerst de opheffing van het inreisverbod in het buitenland dient gevraagd te worden, een bijkomende beperking inhoudt van het vrij verkeer, wat in strijd is met het Gemeenschapsrecht.

3.5. De verzoekende partij betwist derhalve dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering (cf. artikel 3 van de wet van 29 juli 1991) moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.6. Thans wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 2 november 2016 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend, dit als echtgenoot van een Hongaarse onderdaan, mevrouw S.M. (na huwelijk mevrouw S.D.). De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de identiteit van de verzoekende partij en haar verwantschapsband met de mevrouw S.M. niet heeft betwist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om gezinshereniging van 2 november 2016 een uittreksel van de huwelijksakte met een gelegaliseerde vertaling uit de Hongaarse taal heeft voorgelegd.

Een dergelijke aanvraag valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals ook gesteld door de verzoekende partij, en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), zoals ook uitdrukkelijk werd gesteld in de aanhef van de bijlage 19ter van 2 november 2016.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (4)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

[De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.](3)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van

Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.7. De Raad kan enkel vaststellen dat noch artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de Vreemdelingenwet of het Vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet inoverweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden inreisverbod (en een bevel om het grondgebied te verlaten) en zonder dat de opheffing werd gevraagd van dit inreisverbod. Evenmin wordt in deze bepalingen voorzien dat de bijlage 19ter en/of het afgeleverde attest van immatriculatie in dergelijk geval als onbestaande moeten worden beschouwd.

De Raad herhaalt dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de verzoekende partij de echtgenoot is van een Hongaarse vrouw, Unieburger. Bijgevolg valt haar aanvraag voor een verblijfskaart onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij werd bij haar aanvraag in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, zoals artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet.

3.8. Rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de

ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dient deze beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie eveneens RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161.497).

3.9. Uit de voormelde formele motiveringsplicht vevat in de wet van 29 juli 1991 blijkt dat een administratieve bestuurshandeling afdoende moet gemotiveerd zijn in rechte. Dit is *in casu* niet het geval.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, in het buitenland een aanvraag moet indienen om het inreisverbod op te heffen, moet worden opgemerkt dat deze motivering in rechte niet kan volstaan om de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging te dragen. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet regelt immers enkel de mogelijkheid en de modaliteiten van de aanvraag tot intrekking en/of schorsing van een inreisverbod dat werd afgeleverd aan een derdelander, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

De verwerende partij kan in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen dan ook niet dienstig naar artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verwijzen om te argumenteren dat de verzoekende partij geen aanvraag gezinshereniging kan indienen terwijl zij onder een inreisverbod valt dat definitief is en waarvan zij de opheffing in het buitenland niet heeft gevraagd.

3.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij moet worden gevolgd waar zij stelt dat het feit dat zij geen opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd, geen beletsel vormt om een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in aanmerking te nemen.

De loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar het gegeven dat de verzoekende partij, het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van vier jaar (en een bevel om het grondgebied te verlaten) en naar het gegeven dat de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet vanuit het buitenland een vraag tot opheffing van dit inreisverbod in te dienen, vormt geen afdoende motivering om de aanvraag voor een verblijfsrecht als echtgenoot van een Unieburger niet in aanmerking te nemen. Uit de bestreden beslissing blijken voorts, behalve de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België de openbare orde heeft geschonden, geen andere overwegingen die toelaten te begrijpen op welke gronden de verwerende partij heeft besloten om de aanvraag van de verzoekende partij niet in overweging te nemen.

3.11. De Raad merkt bijkomend op dat het Hof van Justitie in het arrest *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16, geoordeeld heeft over de verhouding tussen een definitief inreisverbod en een later ingediende aanvraag om gezinshereniging met een statische Belg.

Het Hof van Justitie heeft voor recht gezegd dat: *“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (eigen onderlijnen)

De verzoekende partij is een derdelander die zijn aanvraag indienende in functie van een Unieburger. Een analoge redenering dringt zich op.

Bovendien zou de eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie, er toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om de hem bij artikel 21 van het VWEU toegekende rechten van vrij verkeer uit te oefenen, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

3.12. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11, lid 3, van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1). Over deze bepaling van richtlijn 2008/115 heeft het HvJ zeer duidelijk het volgende vooropgesteld:

“60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea’s als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”

3.13. De Raad stelt vast dat uit de definitie in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod een beslissing is waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering, doch niet blijkt, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota met opmerkingen, dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan indienen. De Raad wijst hierbij eveneens opnieuw naar wat gesteld wordt door het Hof van Justitie in het arrest *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16, zoals *supra* reeds aangehaald.

3.14. Aangezien de bestreden akte geen motief bevat dat de bestreden beslissing in rechte kan dragen, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

3.15. Behalve de verwijzing naar het definitief geworden inreisverbod waarvan de opheffing niet is gevraagd in het buitenland overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België de openbare orde heeft geschonden.

3.16. De Raad wijst erop dat het recht op verblijf van een familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, naar Belgisch recht, enkel kan worden beperkt in het geval van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45/1, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 2.

De redenen van openbare orde en nationale veiligheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid.

Strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen.

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Om vast te stellen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van het attest van de verklaring van inschrijving of bij de afgifte van de verblijfkaart en indien de minister of zijn gemachtigde het noodzakelijk vindt, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel, aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over het gerechtelijke antecedenen van de betrokken persoon. Deze raadpleging mag niet systematisch zijn.”

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de Vreemdelingenwet waren eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, §2, eerste tot derde lid van de Vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

3.17. In zoverre de verwerende partij, door in de bestreden beslissing te wijzen op het feit dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België de openbare orde heeft geschonden, van oordeel is dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet kan ingewilligd worden op grond van artikel 43, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde, dient de Raad vast te stellen dat de weergegeven motieven hieromtrent in de bestreden beslissing niet afdoende zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing – die beperkt zijn tot een opsomming van strafrechtelijke veroordelingen en de stelling dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België de openbare orde heeft geschonden – blijkt geenszins, in weerwil van de vereisten die blijken uit het artikel 45/1, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

3.18. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER